

Fyra alldeles nya och utmärkt vackra

Wisor.

Den första:

Krigsfång för Finlands krigare.

Den andra:

Richard och skön Hilda.

Den tredje:

Ny kärleksvisa.

Den fjerde

Rijwets åldrar.

Bris 25 penni.

Estertreck förbjudes.

Tryckt på blinda Maria Ekboms förlag och säljes till hennes fördel.

Den Första:

Krigsfång för Finlands krigare.

Länge Finlands tappra här
Har hvilat sig från stridens larm och slumradt uppå årens
lagrar,

Ännu hvarje Finne swär,
För Kejsaren och Finland sköta sitt gewär,
Upp Finlands män,
Att strida för wår ära,
Att fienden,
Gj kommer oß för nära
Derför gossjar framåt fram
Wi modigt störta fram genom röt och dam
Derför wi alla lära nu exercera
Och bli en prydnad för wår kära fosterjord
An gossjarne från Finlands sköna nord
Kan wisa att deß ryckte kring Europa blir spord.

Ännu fins i hwarje barn,
En eld som brinner purpurröd när Kejsarn bjuder Finland
strida,

Ännu fins i hwarje arm,
En kraft som bjuder spetsen när som trumman slår larm,
Troget wi då
Wår kejsare will skydda,
Fienden slå,
Och wärna stott och hydda,
Derför wi alla lära nu exercera
Och bli en prydnad för wår kära fosterjord,
En gossjarne från Finlands sköna nord
Kan wisa att deß ryckte kring Europa blir spord.

Ännu Österikes land
Kan minnas hur wår tappra här har trottsadt genom tu-
sen faror,

Då wi troget hand i hand,
 Den Finsta äran höjdt utöfwer sjö och strand
 Troget wi stred,
 Wid Gustaf Abdolpfs fana
 Rusa wi spred
 Då Tilly minst det ana.
 Segrande från strid till strid
 Wi tågade och Pappenheim begärde frid.
 Derför wi alla lära nu exercera,
 Och bli en prydnad för vår kära fosterjord
 An gossarne från Finlands sköna nord,
 Kan wisa att deß ryckte kring Europa blir spord.

Skulle någongång i nord
 En onån hota Finlands strand wi swär att troget strida,
 Allt hwad kårast är på jord
 Wi skydda skall om det och kostade vårt blod,
 En Finlands här
 Skall låta stotten knalla
 Troget wi swär
 Att segra eller falla.
 Sådant är vårt skönsta hopp
 När Finlands ärofulla fana wecklas opp.
 Derför wi alla lära nu exercera.
 Och bli en prydnad för vår kära fosterjord
 An gossarne från Finlands sköna nord
 Kan wisa att deß ryckte kring Europa blir spord.

Aldrig Finlands herrskare
 Har warit wan att flykten se bland Finlands tappra ba-
 taljoner,
 Troget för vår Kejsare,
 De alla warit wan att stridens segrar se.
 Derföre Hell
 I Finlands ädla söner
 I hwarje tjäll,
 Mot himlen stiger böner,
 Att vår store Kejsare,
 Skall ära ha af Finlands tappra krigare.
 Derför wi alla lära nu exercera
 Och bli en prydnad för vår kära fosterjord,
 An gossarne från Finlands sköna nord
 Kan wisa att deß ryckte kring Europa bli spord.

Den andra.

Richard och skön Hilda.

Se Richard wandrar ner till gröna lunden,
 Och skulle träffa der sin lilla wän.
 Gud Amor sjelf han syntes likfom bunden
 När Hilda wandrade ifrån sitt hem.

Och Hilda war en ätta nordens tärna,
 Richard war en glad och rast sjöman
 Med honom följde ständigt glädjens stjerna,
 Han war den gladaste som norden fann.

Han wäntat länge på sin sköna Hilda
 Och hjertat började att slå alarm,
 De skulle nästa morgon blifwa skilda,
 Sen han tryckt tärnan till sin kärleksbarm.

Nå äntligt Hilda är du när mig åter
 Så Richard sade slet tärnan till sin famn
 Om Herren Gud mig länge lefwa låter
 Jag träffar dig och wiska för ditt namn.

Men Hilda war en rik herremandotter
 Och fadren gillade ej detta wal
 Och Richard han fått fattigdomens lotter
 Och detta war hans hjertas högsta qual.

Wid himlens himlar ropade skön Hilda,
 Jag håller dig i döden Richard kär
 Och hennes hy den purpurödda milda
 Beträftadt har hwad eden innebär.

O snart, o snart skall Richard mer ej krycka
 Sin älskade intill sitt warma bröst,
 Och icke blomsterkransar få dig smycka
 Allt blir förändradt som en kulen höst.

Och nästa morgon fann ej Richard mera
 Han allaredan uppå skeppet war,
 Kaptenen nu på skeppet kommendera,
 Och som en hind war skeppet nu så snar.

Det plöjde hastigt Östersjöns vågor
Och sen så bar det genom Kattegat,
Och Nordsjön lifsom brann i eld och lågor
Af westerns sol som purpurn derpå satt.

Sen genom Nordsjön skeppet sedan styrde
Och sedan förbi födra Englands kust,
Kring skeppets bog och sida wattenet yrde
Och allt gick här med både fröjd och lust.

Fem år har Richard redan varit borta,
O, tänk hwad ewighet för begge två,
Tänk lifwets fröjder äro här så korta
I denna werldens undagömda wrå.

En aften hon till stranden gångar neder
Hon tänkt på Richard mången mången gång,
Der ligger hon wid stranden nu och beder
Att icke wäntan wille bli för lång.

Och hennes drömmar hasteligen styrdes
Utaf en man: O, Gud det är ju han!
Så ropar hon och barmen häftigt rördes,
Wälkommen då o Richard unge man.

Mi skulle sett hur rosenläppar smettes
Mi skulle sett hur famntag gjordes här
Mi skulle sett huru kärlet, kärlet lektes,
Och huru nordens genius war kär.

Och fadren saktade sin dotter hemma,
Han genast samma wäg till stranden går
Han ropade med hård och barsker stämma
Du aldrig, aldrig Richard henne får.

Och genast begge två till fadren hastar
Och rakt till stället der de syntes stå
Och framsför honom de nu två sig kastar
Och ber om nåd för att de handlat så.

Får ja din dotter så nu Richard beder,
Du set ju att hon är mig kär och huld,
Se du med nåd till dessa barnen neder
Ty kärleken är mera wärd, än guld.

Jag är kapten på skeppet som här ligger
För anfar der och jag har gods och guld
Om lyckan för min själ jag endast tigger
O, gif mig den för Christo Jesu skuld!

Och rikedomens klang i gubbens ära
Och nu war icke hinder för de två,
Från rike gubben klang de orden kära:
Så i Guds namn så tag hwarandra då.

Den tredje:

My kärlekswisa.

O, du min sköna blomma,
Tänk hwad du doftar skönt,
Ack, om jag dig fick ega
Blir du min brud så skön.

Då sad' du dessa orden
Swika dig will jag ej,
Så länge wi blir på jorden
Sen mötes wi i himmelen.

Mins du när wi tillsammans
Uti den lunden gick!
Swor du wid Gud min kärlet
Och jag ditt löfte fick.

Men switen jag blef på orden,
Blomman förtorkad är,
Mörknadt för mig är det wordet
Än höft i mitt hjerta det är.

Swarsför skulle du mig swika?
Aldrig jag trodde dig sådant,
Har jag så ondt bewisadt
Tillgif mig detta ondt.

Aldrig du går ur mitt hjerta
Så länge pulsen slår,
Men lida jag får med smärta
Skall jag på jorden gå.

Nej jag will inte wara
 På jorden, blott sorg det är
 Jag will upp till Herren,
 Till Gud och vår skapare fär.
 C. Forsseen.

Den fjerde:

Lifwets åldrar.

Se barnet i waggan, ack se huru det ler
 Och modren så ömt trycker kyskar på kinden
 Det ligger der ofkuldsfullt och icke ser
 Den ondskan som kommer lätt ilande hinden.

Och se denne yngling så friskt som en ros
 Allt leker för honom i ungdomens minne.
 Han fröjdas en tid. Tiden flyktar sin kos.
 Snart ingenting mera kan fröjda hans sinne.

Och se denne mannen. Hans högwälfda barn
 Kan vittna att hela sin styrka den eger,
 Men för hwarje motgång slår hjertat alarm
 Men tålamodspröfningen ger honom seger.

Se åldringen stapplande går wid sin staf,
 Och tinglasjet långsamt för honom utvinnet,
 Snart finnes ej mera blott åldringens graf,
 Från waggan till grafwen vårt lif snart försvinner.

